

[Oluf Pedersen.]

i Tvivl, og jeg forstaaer, om mangt et Medlem af Folketinget, som er klar over dette, spørger: Hvad skal vi da gøre? Er der ingen farbar Vej til økonomisk Frigørelse? Skal Skatte- og Renteslaveriet bevares, skal Udbygningen fortsættes?

Jeg har for mit Vedkommende aldrig hævdet, at Grundskylden kan klare alle Spørgsmaal, men jeg og mine Meningsfæller, alle Grundskyldsfolk i og uden for mit Parti — og der er mange af dem, forhaabentlig ogsaa i denne Sal —, hævder, at hvis man ikke løser dette grundlæggende Spørgsmaal, saa virker selv det gode ofte til Skade ved høje Jordværdier med paafølgende mere Gæld. Man kan løse Problemet om Ligeret og Afskaffelse af ufrivillig Fattigdom og social Nød gennem Grundskylden. Ved den kan man sikre Ligeret uden at krænke Privatejet af selve Jorden, hvilket jeg tillægger overordentlig stor Værdi. Men diets Bevarelse kræver ikke Privateje af selve Jordværdien — med Dannelse af Spekulationsværdier til Skade for det arbejdende Folk. Dette Spørgsmaal kan ikke afvises med, at det maa vente til bedre Tider, fordi der nu er Krig, tværtimod, Krigen har gjort Problemet stærkere brændende. Krigen øger den uretfærdige Byrde, og den bestaaende Byrde bliver mere utaalelig. Her kræves Handling. Men hvem skal handle?

Jeg har tidligere fremsat Forslag til Lov om det danske Folks Ligeret til Grundværdierne og om en Formueafgift til Afvikling af den offentlige Gæld. Disse Lovforslag fik principiel Tilslutning fra Regeringen og dens Partier, om end man tog overlegent paa disse Problemer, som man dog selv ikke rigtig vilde i Kast med, fordi de tilsyneladende var dem for store. Derfor blev Lovforslagene henvist til Behandling i Skattekommissionen. I Skattekommissionen afviste man en Drøftelse af Jordværdiernes Inddragning og nøjedes med en Debat om Vurderingsreglerne. Paa dette Omraade trænger vi utvivlsomt ogsaa til en Reform. Jeg ved ikke, hvad Skattekommissionen kan finde paa, men det er nødvendigt at ændre de bestaaende Regler.

Jeg skal ikke kritisere Ansættelsen af Byernes Grundværdi, ej heller Ansættelsen af Landbrugsjorden, men derimod er Ansættelsen af Overgangsjorden principielt forkert og bunduretfærdig. Dette er, saa vidt jeg kan se, baade Lovgivningsmagts og Myndighedernes Fejl. Da jeg gennem nogle Forhandlinger var klar over, at Vurderingsmyndighederne helt principielt saa anderledes paa dette Spørgsmaal end jeg, tog

jeg mig for at undersøge Problemet i mit eget Sogn. Man var saa venlig at stille Vurderingskort og andre Oplysninger til Raadighed fra Ligningsdirektoratet.

Jeg tager som Eksempel en Ejendom, Strandgaarden i Himmelev Kommune langs med Landevejen fra Roskilde ud til Arbejdernes Højskole. Fra denne Ejendom er der allerede udstykket store Arealer, og hele Ejendommen er moden til Udstykning. Kommer vi fra Roskilde ud ad Landevejen mod Højskolen, har vi en Grundværdi paa begge Sider af Vejen af 3 Kr. pr. m², i enkelte Tilfælde 4 Kr. Men der er Arealer tilhørende Strandgaarden, som ifølge Kortet er vurderet til 3 Kr., andre, som ligger tilsvarende, der kun er ansat til 15 Øre pr. m². Min egen Ejendom, der er udstykket fra denne Gaard, er for en Dels Vedkommende ansat til 3 Kr. og for en anden Dels Vedkommende, hvor der ikke engang er Vej, men kun Ret til Køb af Vej, hvis en saadan ikke anlægges, til 60 Øre, og sammenligner man det med, at tilsvarende Arealer fra Gaarden er ansat til 15 Øre, finder jeg, at det er ganske urimeligt. Naar jeg gør op, hvad en Ansættelse af denne Gaards Grundværdi vilde give til Resultat, naar den skete paa samme Grundlag som Ansættelsen af de udstykkede Parceller, saa vilde Resultatet blive, at medens Gaarden er ansat til 54.600 Kr., vilde en saadan Ansættelse, svarende til den for de udstykkede Grunde, give en Værdi af ca. 260.000 Kr. eller næsten det 5-dobbelte.

Det, der skal ansættes til Grundskyld, er utvivlsomt den samfundsskabte Jordværdi, men fordi en Mand køber et Areal, stiger dog ikke af den Grund den samfundsskabte Jordværdi. Derfor er det urimeligt, at man, fordi et saadant Salg finder Sted, øger Værdien til Grundskyld. Man kan strides om, hvorvidt de 3 Kr., de 60 eller de 15 Øre er det rigtige, men det bør utvivlsomt være saadan, at Jorden er ansat ens, enten den hører til den store Ejendom, eller den er udstykket. Det er bunduretfærdigt, at man ansætter Grunden anderledes, fordi det utvivlsomt er den samfundsskabte Grundværdi, der skal ansættes, og den, der skal svares af.

Jeg tilføjer for ikke at blive misforstaaet, at jeg har ikke angrebet Vurderingen i Almindelighed, jeg har kun angrebet Vurderingen af Overgangsjorden, idet jeg hævder, at denne Ansættelse sker fejlagtigt, og at det har meget uheldige Virkninger. Det er ganske klart, at naar man sætter den Jord, der er tjenlig til Udstykning, for lavt, saa begunstiger man derved